

KJDLIK TERÉZ

APÁMNAK

Sárga zománca lepergett
s belőle kőménymag unott szaga
tolakszik elém.
Ez a fazék volt egyetlen örökölt vagyoned.
Kikezdett, hegymagas erődből
testeden szennyet, karodban kenyeret hoztál.
Reggel az elkészülő sűrű sötétség vihogott
lekváros bögrédbe, súlyokat rakott a kapádra.
Hajnal hozta neked a fáradt izzadságcseppeket.
Apám, tűzbe teszem a gondolatot,
de az izzó lángnyelvek lökdösik;
oly átkozott fájdalmak
vonítják körül e szemrehányást.
kented volna vékonyabbra a lekvárt,
ne ettünk volna vasárnaponként csontot;
az iskola kiskapuján,
hol büszkén, de rongyosan vezettél ki,
fakír gyomorral építettünk volna
nagy-nagy diadalkaput.
Most értenék a betűnyűzéshez,
a szavak foltozásához,
fodrosakat köpnék a görbe szennyekre,
akkor megértenék azok,
akiknek legnagyobb szükségük van erre.

○

TÖRÖTT TÜKRÖK

H. RENCSÁR MIHÁLYNAK

kiszabadulni de csak koppan a tekinteted
a horizont félkörein
mint kijáródott lábak
újra lépnek
kiszolgáltatva az élet-halál-tusa
víziós lélegzetvételének
szemed fényére a kínlódás színével
megadást rajzol a fáradtság
özönlenek a képek élő figurái
lucsoz a röhej az elhagyott nyomokban
piszkos botjával
a megszegyenülést gyűlölettel
keveri benned
megpihenni egy száraz ágon
és újra nézni az örök szegényeket
löknek egy észrevétlent kopott kabátodon
mert nem tudják milyen szegények

○